

Jeg skal derfor ikke dvæle videre ved den Sag, men jeg hævder fremdeles, at vi nu have Parlamentarisme her i Danmark.

Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen) sagde, at han anerkendte, at Venstres Program af 1870 var gaaet i Opfyldelse, men alligevel ikke gerne vilde vedkende sig, at Parlamentarismen havde sejret, er det i Virkeligheden en Modsigelse. Venstres Program af 1870 hævder, at Regeringen skal være i Overensstemmelse med det folkevalgte Kammer, og dette er Parlamentarismen. Om man udtrykker det paa en anden Maade, gør intet til Sagen, og naar det ærede Medlem anerkender Programmet, maa han ogsaa anerkende Parlamentarismen. Jeg skal ikke dvæle længere ved dette Etikettespørgsmaal, selve Kernen kan hverken det ærede Medlem for Vestervig (N. Andersen) eller nogen anden borttage.

Jeg ønsker blot lige at knytte en Bemærkning til nogle Ytringer, som den højtærede Finansminister lod falde om en Sag, jeg havde berørt. Jeg mener nu, at den højtærede Finansminister traf meget ved Siden af mine Ytringer, idet han opstillede nogle Hypoteser, som ikke holde Stik. Han forudsatte, at det var om Natten, jeg havde rejst, men tværtimod var det om Dagen, og saaledes var der flere Ting, den højtærede Finansminister forudsatte, som ikke passede. Men den højtærede Minister sagde en Ting, som var rigtig, nemlig at den paagældende Embedsmand havde gjort sig skyldig i Malkonduite. Jeg vilde ikke gerne selv bruge dette Udtryk, men det var i Virkeligheden det, der skete. Naar jeg henvendte mig til vedkommende Embedsmand paa den Maade, som det skete, var det, fordi han benyttede en uheldig Forretningsgang, og min Henvendelse var høflig og altsaa ikke ærgerlig, idet den ikke kom efter en afbrudt Søvn om Natten, da det var højlys Dag. Jeg ønskede blot at faa Besked om Forretningsgangen, da jeg kunde se, at det var en uheldig Ordning, og naar jeg kommer som Rigsdagsmand og angiver mig som saadan og spørger for at faa ordentlig Besked paa, hvordan Forholdene ere, forlanger jeg at faa sandfærdigt Svar og kan ikke finde mig i at blive spist af med aldeles vildledende Oplysninger. Det er uheldigt, naar vedkommende prøver at sige en Usandhed for at se, om det kan gaa. Men da den højtærede Finansminister altsaa ikke har undersøgt Sagen og ikke ved andet, end hvad han har tænkt sig, skal

jeg lade det ligge med den lille Rettelse, at jeg ikke blev ærgerlig, og at jeg ikke har sovet. Jeg spurgte blot, fordi jeg vilde vide, om der ikke kunde ske en Forandring ved Driften, og Embedsmændene ordne deres Ting noget bedre. I mine Ytringer forleden pointerede jeg netop, at Stationsforstanderne ofte havde det meget vanskeligt. Ingen Embedsmand er mere udsat for at blive forurettet end en Stationsforstander, det er jo let for enhver at henvende sig til ham, da der er umiddelbar Adgang til ham for Folk, der komme saa at sige fra Gaden eller fra Perronen og ere ærgerlige og have noget at klage over, og jeg har jo netop udtalt, at Jernbanefolkene vare ualmindelig høflige og velvillige til at svare. Naar der derfor har staaet i nogle Blade, at jeg havde sagt, at Jernbanefolkene vare uhøflige, er det langt fra sandt, jeg anerkender tværtimod, at de i Reglen ere høflige. Men det sker i Jernbaneetaten som i andre Etater, at der er enkelte gamle Embedsmænd — ja, de behøve saamænd ikke at være gamle Mænd, men gamle i Tankegang —, som tro, at det kan gaa i den gamle Skure, at den gamle bureaukratiske Aand skal raade, og at man skal søge at holde Rigsdagsmændene langt borte og ikke fortælle dem noget. Jeg sagde forrige Gang, jeg havde Ordet, at det gamle Ministerium maatte støtte sig til Embedsmændene, og at det nuværende ikke har det nødtigt. Jeg haaber heller ikke, at de støtte Embedsmændene, naar der virkelig er Grund til Klage. Paa den anden Side forlanger jeg selvfølgelig ikke, at de ikke skulde væge Embedsmændene mod urimelige Beskyldninger, men jeg haaber, som sagt, at den Skik, vi have haft før, ikke skal fortsættes. Derfor vil det være rimeligt, at man undersøger Sagen, og er der ingen Grund til Klage, maa Paatalen falde. Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger paa dette Tidspunkt.

L. Christiansen: Det er jo ikke videre opmuntrende at faa Ordet nu omtrent ved Døgnets sidste Time, og jeg skal derfor kun fremsætte et Par Bemærkninger. Den nærmeste Anledning til, at jeg bad om Ordet, var et Svar, der fremkom fra den højtærede Landbrugsminister paa en Forespørgsel, der i Lørdags var rettet til ham angaaende Oprettelsen af en Planteforsøgsstation paa Fyn. En Bevilling hertil var jo, som den meget ærede Minister fremførte, i Fjor optagen paa Finansloven, men blev udstemt ved 2den Behandling,